

naša luč

ŠTEVILKA

4

1958

Slika na prejšnji strani
VELIKONOČNO TIHOŽITJE:
 butara z oljko, jervas z jedili in krožnik
 s pirhi — pisanicami.

Velikonočna nagradna uganka

„Naša luč“ je vedno bolj priljubljena. Še taki jo prebirajo, o katerih bi si nikdar ne mislili, da jo bodo vzele v roke.

Znak simpatij je tudi dar neimenovanega rojaka, ki nam je omogočil, da danes razpisujemo

DESET NAGRAD

v obliki knjižnih zbir. Te zbirke bomo razdelili med tiste bračice, ki se bodo prijavili za žrebanje in jih bo zadežreb. Objavljamo **VELIKONOČNO NAGRADNO UGANKO**, ki jo je treba rešiti, če se hočete prijaviti za žrebanje.

Uganka ni težka. Tudi naši preprosti rojaki jo bodo lahko rešili. Napišite rešene besede drugo za drugo in besedilo velikonočnega sporočila na dopisnico (za tujino). Podpišite se s točnim in **ČITLJIVIM** naslovom in pošljite tako rešitev na naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria, vsaj do 20. maja, ko se bo vršilo žrebanje. Rešitev in imena reševalcev ter izžrebanih bodo objavljena v številki „Naše luči“, ki izide konec junija.

KNJIŽNE NAGRADE

Razdeljenih bo 60 knjig. Vsak izžreban bo prejel zbirko 6 knjig.

Prvih pet izžrebanih bo dobilo paket, v katerem bodo naš ednje knjige: *Slavko Savinšek*, „*Delavci*“ (povest); *Janez Jalen*, „*Ovčar Marko*“ (povest); *I. Krasnov*, „*Pri podnožju božjega prestola*“ (povest); „*Živi ogenj*“ (življenjepis sv. Pija X.); *P. P.*, „*Kolački*“ (mladinske zgodbe); *J. Rožencvet*, „*Leteče copate*“ (mladinske zgodbe).

Drugih pet izžrebanih bo dobilo paket, v katerem so te-te knjige: *Acherman*, „*V službi pri trinogu*“ (povest); *Ivan Tavčar*, „*Visoška kronika*“ (povest); *F. Griški*, „*Vozniki*“ (povest); *Valjavec*, „*Don Bosko*“ (življenjepis); mladinska knjiga *F. Bevka*, „*Pleši, mož*“; za fante: „*Zvezde vodnice*“.

Rojaki, pogumno na delo! Bog vam daj srečo! Odpošljite rešitev čimprej, da pozneje ne pozabite!

NAGRADNA UGANKA

- r — — a pomeni domačo žival
- e — — a del telesa
- s — — a dežela ob morju
- o — — a slovenska reka
- o — — k de a kratek čas
- r — — n je moško ime
- l — — a je v ustih
- u — — j ime svetnika
- l — — a prerok stare zaveze
- e — — r žene mline
- l — — a fotografija
- e — — o je potrebno za kruh
- g — — a je žensko ime
- a — — o kraj na s.ov. Štajerskem

Prve črke, navzdol brane, povedo veliko nočno sporočilo.

REŠITEV UGANK iz 3. štev. „NL“ glej na zadnji strani ovitka.

NAŠA LUČ list slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošlji uredništvu ali poverjenikom vsaj do prvega v mesecu. * Dobra slovenska srca med našimi izseljenci vzdržujejo ta domači list, ko s svojimi darovi ali naročnino poravnajo stroške za njegovo izdajo. * Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gid, 4,50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1,50 dol. * Darove lahko izročite tudi poverjenikom lista v svoji deželi * **UREDNIŠTVO** in **UPRAVA**: „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

Gospod je vstal!

„To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in veselimo se ga!“ beremo v spevu velikonočne maše.

Vsi dnevi so dejansko dar božji a'i noben ni tako velik, tako slaven in tako milosti poln kot dan Gospodovega vstajenja.

Sami doživljamo, kako ta sijajni dan slovesno proslavljajo cenkvena liturgija, zvonovi in velikonočna pesem.

Vse se z'iva v en sam krik navdušenja: „Gospod je vstal! Veselimo se! Aleluja, aleluja, aleluja!“

V kratkih stavkih bomo skušali povedati, kaj Gospodovo vstajenje za nas pomeni.

+

Mirno moremo reči, da je Gospodovo vstajenje najpomembnejši dogodek vse svetovne zgodovine.

Velike reči je že dožive'o človeštvo v tisočletjih svojega obstanka. O tem govore zgodovinarji posameznih narodov. V vseh časih in med vsemi narodi so živele močne osebnosti, ki so s svojo voljo in duhom ostvarjale čuda ter puščale neizbrisne sledove za seboj. V zgodovini so se vršile bitke, ki so odločale o usodi narodov. Pojavljale so se ideje, ki so obračunavale s stanim načinom življenja in utirale pot novi dobi v zgodovini človeštva.

Vse to je bilo brez dvoma važno in pomembno za manjši a'i večji del človeštva, toda nobenega od teh dogodkov po svoji večini še daleč ne moremo primerjati s slavnim Gospodovim vstajenjem.

Zgodovina človeštva nam govori o skupnih naporih in medsebojnih borbah ljudi.

V skrivnosti velikonočnega jutra pa si v odločni borbi stojita nasproti SMRT in ŽIVLJENJE. Zmaga življenje. V tej nezaslišani borbi Kristus postane zmagovalec, ZMAGOVALEC NAD SMRTJO.

Zgodovina govori o neredu, pomanjkljivosti, borbah, zmešnjavah in napredku v tem a'i onem delu sveta. Ob Kristusovem velikonočnem zmagovalstvu pa je bil VES SVET, ki je zaradi človekovega greha skočil s svojih tečajev, ponovno postavljen na svoje PRAVO MESTO in odprla so se vrata, ki vodijo v ŽIVLJENJE.

Ko to razmišljamo, nam ne bo težko razumeti krik zmagovalstva, ki se dviga iz naših velikonočnih obredov in običajev, iz mogočnih odmevov zvonov ter iz slovesnih napevov velikonočnih pesmi, ki ob procesiji pri „Vstajenju“ tako slovesno odmevajo v pomladansko jutro:

*„Zapoj veselo, o kristjan,
veselja tvojega je dan.
Premagana je smrt nemila,
oblast peklena moč zgubila.
Aleluja, aleluja, aleluja!“*

+

Vstajenje Gospodovo je najveličastnejši čudež naše vere.

Evangeliji nam govorijo o številnih čudežih, ki jih je Jezus izvršil med svojim bivanjem na zemlji, a'i nobeden od njih ni tako odličen in pomemben kot prav Gospodovo vstajenje od mrtvih.

Tretji dan smrti se redno začno pojavljati znaki razkroja, pri Jezusu pa je nastopilo novo življenje in poveličanje.

V · E · S · E · L · A A · L · E · L · U · J · A

Za ujoči često hite h grobovom dragih, da tam v sozlah dajo duška svoji srčni bolečini, pri Jezusu pa je bil tej žalosti npravljen konec z besedo: „Čemu iščete živga med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal“ (Lk 24, 6).

Čudež Gospodovega vstajenja je krona njegovega delovanja na zemlji in temelj naše vere. S tem čudežem je Gospod jasno dokazal, da je v resnici Bog.

Naj na tem mestu opozorimo na poznano velikonočno pesem, ki izraža isto misel:

*„Jezus naš je vstal od smrti,
razveseli se, kristjan!
Smrt in pekel je premagal,
vstal iz groba tretji dan.
Dokazal BOŽJO MOČ
je to veliko noč.
Aleluja, aleluja, aleluja!“*

Ako bi Kristus ne bil vstal od mrtvih, bi mu vse njegovo triletno javno delovanje na zemlji in vsi njegovi čudeži nič ne koristili.

Apostol Pavel je namreč zapisal: „Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno naše o-

znanjevanje, prazna vaša vera“ (1 Kor 15, 14).

Toda Kristus je vstal od mrtvih, kakor zatrjuje isti Pavel: „Prikazal se je Petru in potem dvanajsterim; potem se je prikazal Jakobu, nato vsem apostolom. Nazadnje za vsemi pa se je kakor negodniku prikazal tudi meni“ (1 Kor 15, 6–8).

+

Resnica o Gospodovem vstajenju je razlog in jamstvo s'adkega upanja kristjanov.

Če je namreč Kristus vstal, bomo vstali tudi mi, kot nam je On ponovno obljubil. To naše upanje spet preprosto, a jasno izraža velikonočna pesem:

*„Trdnó se zanesimo,
kar danes se učimo:
Zveličar je od smrti vstal,
grob tudi nas ne bo končal!
Aleluja, aleluja!“*

In druga velikonočna pesem naravnost smešno vzklika:

*„Kje, smrt, je zdaj premaga tvoja
in tvoje ostro želo, kje?
Veselo upa duša moja,
življenje večno čaka nje.“*

Vsakdo od nas more tedaj z velikim upanjem nase obrniti besede, ki jih Cerkev s'ovesno moli v dnevnicah za rajne: „Verujem, da moj Odrešenik živi, in poslednji dan bom vstal iz zemlje. In v svojem telesu bom videl Boga, svojega Zveličarja“.

+

Vesejimo se, bratje in sestre, čeprav jokamo, trpimo ter smo zapisani minjivosti in razkroju.

Bodimo pogumni!

Upajmo!

Trpljenju bo sledilo veselje.

Iz prahu groba bo vzkliko povečanje.

Kristus je vstal od mrtvih ter je tudi svojim zvestim pripravil s'avno vstajenje.

Aleluja, aleluja, aleluja!

V-ko.

Velikonočna

Poglejte, duše, grob odprt,
več Jezusa v njem ni;
premagana sta greh in smrt,
Zveličar naš živi.
Premagal je sovražnike
in zmago križ slavi;
pred njim je stresel pekel se,
Zveličar spet živi! Aleluja, aleluja!

V gomili bomo kratek čas
čakali slednjih dni,
saj zopet bođe vzbudil nas
Zveličar, ki živi.
Kristjani, mi po smrti še
živeli bomo vsi
in to naš aleluja je:
Zveličar naš živi! Aleluja, aleluja!

Ko v raj nebeški pridemo,
naj glasno tam doni
naš aleluja z radostjo:
Zveličar naš živi!
Pripravljene v nebesih tam
za nas so že časti,
pripravlja nam jih Jezus sam,
Zveličar, ki živi!
Aleluja, aleluja!

Dekle Margareta je stala pred poganskim sodnikom v Antiohiji. Obtožena je bila zaradi krščanske vere. Sodnik je kričal nanjo: »Se ne ramuješ kot Boga moliti človeka, ki je gotot zločinec umrl med dvema razbojnikoma na križu?«

Deklica je z nasmeškom odgovorila: »Od kod več to?«

»Iz evangeljskih knjig!« je bil sodnikov odgovor.

»Tedaj bi bil moral brati še naprej!« ste knjige, ki govorijo o Kristusovi smrti, poročajo tudi, da je On TRETJI DAN VSTAL. Ako bi On samo umrl kot mi, si, bi jaz ne verovala vanj. Ker pa je zlastno močjo vstal iz groba, verujem, da je On Bog in da mi je prinesel večno življenje.«

Prvikrat po

blagoslovljeni ogenj

Ni bilo večjega veselja, kakor čakati na veliko soboto zjutraj na blagoslov ognja. Otroci smo gledali na odrasle, na take, ki jim je bilo dovoljeno iti po ogenj, s skoro sveto zavistjo. Zdelo se nam je, da tega dne ne bomo nikoli dočkali.

A prišel je tudi ta dan. Že ne vem, kako dolgo prej sem pripravil trhljen les in ga sušil pod streho, da bo dovolj suh in se bo hitro vnel. Pripravil sem posodo za ogenj, cinkasto kanglico z ročajem iz žice. Velikost kanglice je bila odvisna od števila hiš, katerim je bilo treba prinesiti ogenj. Otroci smo nosili ogenj v vse hiše, kjer niso imeli otrok. Zdelo se nam je pač, da je nošenje blagoslovljenega ognja otroška pravica, v katero se starejši ne smejo vmešavati.

Zbudi sem se zgodaj zjutraj. Bila je še tema. S kanglico v roki sem neprestano hodil sem in tja, gledal na vrata, če že kdo ne gre; mislil sem na hiše, v katere moram prinesiti ogenj; čim več hišam je bilo treba prinesiti ogenj, tem bolj imenitno je bilo. In ne samo to: bilo je tudi več pirhov in drugih velikonočnih dobrot; včasih celo denar, ki je, če še tako majhen dar, pomenil za otroka celo premoženje.

Pred cerkvijo je bil že velik ogenj, ko smo prišli. Vedno več otrok se je nabiralo. Med nami je bilo nekaj starejših fantov, ki so vedeli, kje stati in kako se vesti ob taki slovesnosti. Mi otroci in prvokratarji smo jih gledali z občudovanjem in strahom. Godilo se nam je kakor psu v cerkvi: dasi smo prišli med prvimi, so nas odrinili in smo se znašli za njihovimi hrbti. Nismo se upali prerivati. Kaj bodo pa gospod rekli in še pri svetem opravilu?

Približal se je čas blagoslova. Najbolj goreči so že našli ogenj in prižgali trhljaje ali suhe gobe. Meni se je to zdelo greh. Mislim sem, da je samo oni ogenj na gmadi blagoslovljen, ne pa tudi ta v posodah. Bila je to usodna napaka.

Gospod so ogenj kmalu blagoslovili in parkrat prav grdo pogledali, ker je bilo le preveč prerivanja za boljši prostor.

Kako se je to zgodilo, še danes ne vem, ali zgodilo se je. Gospod še niso obrnili hrbta, ko so planili otroci na ogenj kot pes na kost. Ko sem jaz med zadnjimi prišel na vrsto, sem dobil le še nekaj ogorkov in pepela. O žerjavici ni bilo duha ne s uha. Strah mi je stisnil srce, noge so mi postale težke kot iz svinca in iz oči so mi kapljale debele solze. Zdelo se mi je, da se mi je zgodila velika krivica. Bojalo me je, ker se mi je pot po ogenj tako ponesrečila. Čakača me je sramota — vsi se mi bodo smejali. To me je podžgalo, da sem jo ubral za drugimi in poprosil, kogar sem dobil, za malo ognja. Kmaču je bila kangica polna in z veseljem sem jo zavrtil po zraku, kot sem videl to delati druge. Ker nisem bil dovolj previden, sem zadebel s kangico ob tla in žerjavica se je raztresla po poti. S solzami in jezo sem zbiral ogorkove in jih metal v posodo. Vse veselje me je minilo. Tista Velika noč, ko sem šel prvič po bagošlovljen ogenj, je bila grenka. Sramote sem se sicer rešil, a ne mislite, da sem komu povedal, kako sem nosil ogenj od cerkve do doma. Razočaranje je bilo pač preveliko in prehudo.

(P. K. O.)

VRNILI SO SE

Napoleon je naredil marsikaj hudega katoličanom in papežu. Cerkev je skušala potrpeti z njim kot z vsakim, ki ne dela prav. Končno sta Napoleon in papež uredila sporne zadeve s konkordatom (dogovorom). Corneil Stevens, duhovnik škofije Namur, je nastopil l. 1801. proti temu in je v protest izstopil iz katoliške Cerkve. Za seboj je potegnil več sto vernikov. Tako je nastala skupina „stevensistov“. Pred smrtjo se je ta duhovnik Steven spravil s sv. Cerkvijo in umrl kot katoličan, a njegovi pristaši so ostali pri svojem. Leta 1840. so izgubili zadnjega duhovnika, ko jim je umrl abbé Wimperpeninck. Od tedaj naprej so volili predsednika verske občine, ki je opravljal krste in potrjeval zakonske vezi. Med njimi se je ohranila velika pobožnost do Marije in zelo strogo so se držali postnih predpisov. Postnih dni so imeli 140 na leto.

Pred več meseci pa je ta skupina, ki šteje okoli 300 vernikov in ima v Bruslju dve kapeli, prosila kardinala za sprejem v katoliško Cerkev. Papež je imenoval za to posebno poslanca. Voditelj stevensistov Felix Wuverken se je že vrnil v naročje Cerkve, drugi pa zdaj za njim prestopajo nazaj v Kristusovo Cerkev.

ALI BO ZA gospoda?

Po naših mladih in dobrih družinah rastejo fantje. Ob pogledu nanje se marsikateri dobri materi pojavi vprašanje: „Ali bo moj otrok postal duhovnik?“ Res mnogo dobrih otrok je po naših izsejenskih družinah. Zakaj ne bi tudi iz te ali one slovenske izsejenske družine kak otrok postal duhovnik božji? Pogovorimo se o tem!

KDO GA KLIČE?

Najprej si moramo biti na jasnem, da je *duhovniški poklic od Boga*. Zato starši nikdar tega poklica svojemu sinu dati ne morejo. Za vsakega duhovnika velja Kristusova beseda, ki jo je pri zadnji večerji govoril apostolom: „Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil.“ (Jan 15, 16).

Kandidate za duhovniško službo si potemtakem izbira Bog sam.

Tudi sodba o tem, ali je kdo od Boga izbran za duhovnika ali ne, ne gre staršem, še manj pa drugim vernikom. O duhovniškem poklicu ima pravico razsojati samo škof. On mora ugotoviti, ali ima kandidat potrebne telesne, umske in moralne sposobnosti za duhovniško službo ali jih nima.

Toda kljub temu ostane resnično, da imajo starši važno, prevažno vlogo pri duhovniškem poklicu svojega sina. Ta vloga je tako važna, da je skoraj nemogoče, da bi otrok slabih staršev postal duhovnik.

VLOGA STARŠEV

Najprej starši *ne smejo duhovniškega poklica v svojem otroku ovirati*.

Dobijo se starši, ki svojemu otroku naravnost branijo, da bi postal duhovnik. Grozijo mu, da ga več ne pripoznajo za svojega sina, če se odloči za duhovniški stan.

Še več. Dobijo se starši, ki otroku nalašč

nastavljajo zanke, da bi vzljubil svet, ali celo, da bi se moralno pokvaril in tako zgubil smisel za duhovniški poklic.

Taki starši morajo pomisliti, da je otrok najprej božja lastnina, potem je še njhova last. Zato ga morajo Bogu darovati, če ga on klič v svojo službo. Če starši to preprečijo, si pred Bogom nakopljejo težko odgovornost, ne glede na to, da so svojega otroka pahnili morda v časno in večno nesrečo.

Pozna sem fanta, ki je mislil postati duhovnik. Povedal je to svojim staršem. Opažil je, da jim je to silno ne ljubilo. Zaradi staršev se je odločil, da gre študirat rajši za zdravnika. Pa ni doštudiral. Ubiči so ga komunisti l. 1945. Človek bi si skoraj lahko mislil: Bogu ga starši niso hoteli dati, zato jim ga je na drug način vzel.

ZIVLJENJE V DRUŽINI

Starši pa morajo storiti še več. Ne samo, da otroka ne smejo ovirati, če hoče postati duhovnik, ampak *morajo tudi sami pospeševati njegovo duhovniško zvanje.*

Najprej z vzornim krščanskim življenjem v družini.

Iz družine, kjer ni živega krščanstva, ne bo izšel duhovnik.

Duhovnikov poklic je molitev. Kako naj

si izbere ta poklic otrok iz take družine, kjer nikdar ni bilo molitve?

Duhovnikovo najvzvišenejše opravi o je daritev sv. maše. Kako naj bi vzljubil to najsvetejše opravilo mladenič iz družine, kjer so se le malo brigali za nedeljsko sv. mašo?

Tretja duhovnikova služba je daritev sv. zakramentov. Kako naj se odloči za to službo mladenič iz take družine, kjer so komaj enkrat na leto pristopali k obhajilni mizi ali morda niti to ne? Morda je oče leta in leta zanemarjal velikonočno dolžnost.

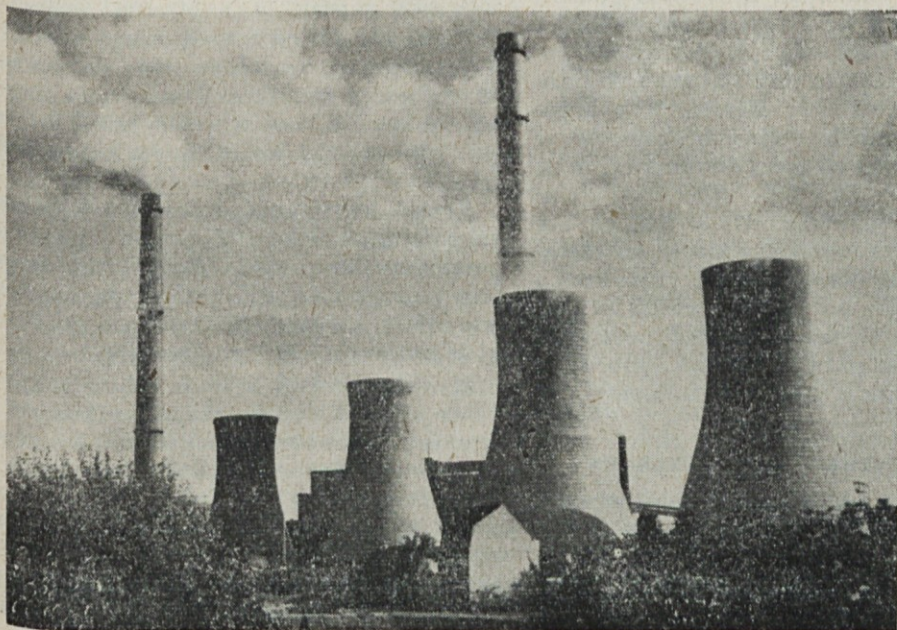
Kako naj postane služabnik vere otrok, ki je rasel v versko mlačni družini? Kako naj se oklene duhovniškega stanu otrok, čigar starši so duhovnika mržili in ob raznih prilikah pokazali svoje norčevanje iz duhovnikov?

Duhovniški poklici uspevajo v družinah, kjer je vse prežeto s krščanskim duhom in mišljenjem.

Zato bodo naše slovenske družine zmožne dati slovenskim naseljencem duhovnika samo takrat, če bodo ostale globoko verne in praktično krščanske.

TREBA IZPROSITI Z MOLITVIJO

Drugi činitelj, ki pospešuje duhovniški poklic, je *molitev.*

Rudniške
naprave
v HEERLENU
(Nizozemska)

Starši, zlasti mati, lahko mnogokrat svojemu otroku izprosijo duhovniški poklic.

Znana je mati angleškega kardinala Vaughana. Ta mati je večkrat svojim otrokom izrazila svojo gorečo željo, da bi jih vse po vrsti videla kdaj pri oltarju kot duhovnike ali vsaj kot redovnike.

To je bilo prvo seme poklica, ki ga je mati položila v srca svojih otrok. To seme je začelo rasti po materini molitvi. Ta verna krščanska mati je vsak dan opravila pred Najsvetejšim molitveno uro, med katero je Zveličarja prosila, da bi se vsi njeni otroci posvetili Bogu v duhovniškem ali redovniškem poklicu. Tako je delala 20 let.

Bog je njeno molitev uslišal. Pet hčera je postalo redovnic. Od osmih sinov jih je šest izvolilo duhovniški poklic. Prvi je bil kardinal Vaughan, nadškof v Westminsteru, drugi sin je bil pozneje nadškof v mestu Sydney v Avstraliji, tretji je postal pomožni škof v Salfordu (Manchester). In tako dalje vsi po vrsti. Najmlajši sin je postal jezuit. Umril je 31. oktobra 1922 kot prijubljena in občudovana osebnost v vsej Angliji.

Tako se duhovniki izmolijo.

Slovenska mati v zapadni Evropi tudi ti izmóli našemu narodu duhovnikov!

ŠTEVILNE DRUŽINE IN DUHOVNIŠKI POKLICI

Že pravkar omenjeni zgled nam pokaže, da je družina s številnimi otroki na božja gredica, na kateri rastejo duhovniški poklici. Isto nam pove tudi statistika. V francosko govorečem delu Kanade je v bogoslovnih semeniščih večina bogoslovcev iz družin, ki imajo po osem do deset otrok in tudi več.

Kjer je veliko otrok, tam si Bog najraje izbira svoje služabnike. Edinčki so razvajenci. Zato tak otrok navadno nima smisla za žrtve, ki jih naša duhovniški poklic, četudi bi starši takega otroka premagali svojo sebičnost in bi bili pripravljene darovati Bogu edinca, s katerim bo umrlo njihove ime.

VELIKA POTREBA NAŠEGA NARODA

Zaradi razmer v domovini, kjer otežujejo možnost duhovniškega naraščanja, je številno novomašnikov močno padlo. Kdo bo čez deset letja judem maševal, kdo delil zakramente, kdo jih bo cerkveno pokopaval in

pa zlasti učil krščanskih resnic, če ne bo duhovnikov? Stari gospodje umirajo, mlajših je pa malo.

Ta misel bi morala vzpodbujati vse rojake po svetu, da z molitvijo in žrtvami in svojimi prispevki pomagajo študirati božje slovenske duhovnike.

Ker se nekateri ustrašijo denarnih žrtev in s tem pri otroku ugasijo plamen ljubezni do duhovniškega stanu, je treba reči, da se dá danes zagotovo dobiti denarna sredstva, če je treba, da kdo postane duhovnik. Če ne bo vaša družina zmogla, bo Bog poklical druge, ki bodo dajali. Vsak veren človek, ki ima, rad da za tako veliko nalogo. In tisti, ki denar imajo, so ga tudi dolžni dati. Kdor veliko ima, je dolžan veliko dajati.

Gospod, daj našemu narodu mnogo in svetih duhovnikov!

Sostanovalec

Moj sošollec me je sprejel na postaji. „Stanovalec boš pri meni,” je dejal. „Pride ceneje... Boš že videl, da tukaj ni nikdar dovolj denarja...” Nisem ugovarjal in izvošček naju je pripeljal v moj novi dom.

Je bil kar prijeten. Gospodinja — vdova — je imela vse v vzornem redu in s prijateljsem sva se razumela. Toda „mora že nekaj vmes priti, kar ti začne življenje greniti”, pravi pregovor in to sem kmažu tudi izkusil.

Komaj sem se mačce privadil bučnemu velemestu, je neko noč prijatelj pripeljal pestro družbo v sobo. Hočeš nočeš, moral sem tudi jaz „divjati” z njimi do rane jutranje ure, kar se mi je maščevalo pri delu, ki je zahtevalo bistro in čisto glavo.

Hvaličen sem bil sošolcu, da me je spravi iz južnih krajev k sebi in potrpe sem s temi izlivi domačega veseljačenja. Kadar se je zopet začelo, sem se izognil in odšel v gledališče, kino ali kavarno. A tako sem izfanta, ki je ljubil tiho domačnost, postal zmeren ponočnjak. Mogoče bi sčasoma še jaz postal tak kot prijatelj, če bi mi božji prst ne poslal rešitelja v podobi čene sosede

iz drugega nadstropja. Ta je prala perilo kar v pralnici, da ji ni bilo treba hoditi v skupno pralnico v klet naše hiše.

Bilo je že proti kraju meseca. Oba sva bila že slabo pri „cvenku“ in sva ostala lepo doma. Soseđa nad nama menda tudi, ker je imela „veliko žehto“ in to, kot sem rekel, kar v kopalnici. Midva sva ležala v postelji, brala in se pogovarjala. Naenkrat začne kapljati voda izpod stropa name. Na moje rogovi jenje prihiti gospodinja v najino sobo z dežnikom v roki. Sede na mojo posteljo, razpne dežnik in začne pošiljati sosedi nad nami vse mogoče besede. Kar gledal sem jo in premišljeval, od kod jemlje ta nežni spol take mastne. Sošolec se je krohotal, da ga je premetavao po postelji. Najbrž se je njemu že večkrat tako zgodilo. Jaz sem bil novinec v takih dogodivščinah in sem tiho požrl pečin omejene svobode in čakal, kaj se bo iz tega sožitja s prijateljem še izcimilo.

Par mesecev potem je odšel prijatelj z gospodinjo na kmete. Ostal sem sam in zaživel svoboden dih pristne osebne lastnine. Pa ne za dolgo. Soseđa zgoraj je menda vedela, da naše gospodinje ni doma in je napravila verjetno največje pranje v svojem življenju. Voda ni začela kapljati samo na mojo, ampak tudi na prijateljevo posteljo. Pregrnili sem posteljo z dežnim plaščem. A ni bilo konca. Kaj bi stori še drugega? Zeleni sem v posteljo, dal na mesto, kjer je kapalo, umivalno posodo in pošušal „čap, čap“, kako so kaplje padale izpod stropa v posodo. To kapljanje me je zazibalo v spanje, posoda pa se je počasi napolnila.

Mati nam je otrokom pripovedovala, da se vsako moč med spanjem naš angel varuh bori s škrateľni. Ti mati poredneži porivajo spečega človeka na hrbet ali na levo stran, da bi imel hude sanje ali pa nagajal s smrčanjem ostalim. Če je otrok ponedvi priden in brez grešnih misli, zmaga angel, če ne, pa škrateľni. Večerna molitev nas je spominjala na to neslišno borbo med skušnjavo in zaščito, in otroci smo si sveto obljubljali, da bomo vzorni otroci. Mati nam je ljubeče verjela, oče pa je kritikujoče govoril, da smo že veliko obljub prepali. Po večini je imel on prav, a mati nam je ljubeče odpuščala.

Kar zadeva mene, sem bil tisti dan res priden in ubogljiv, a brez grešnih misli ne. Uporabil sem gospodinjin „s'ovar“ in pošiljal „zabeljene“ navzgor proti brezobzirni sosedi. Menda je bilo to dovolj, da je moj angel varuh izgubil bitko. Škrateľni so me položili na hrbet in sem imel res nevarne sanje. Ko je bila pa posoda polna kapnice, so me kar prevrnil na levo in sem bil „ožehtan“ skoz in skoz.

Ko se je moj stanovallec z gospodinjo vrnil s kmetov, sem jima rekel zbogom. Preselil sem se na drugo stanovanje k „baki“. Stara ženica je bila in je imela dva vnuka, moja vrstnika. Eden je bil zdravnik, drugi inženir. Od vseh treh sem se jaz najrajši držal doma in ves okoliš me je kmalu imenoval za bakinega tretjega vnuka, za „bakino mazo“, mlajšenčka stare žene. Meni je bilo to kar všeč in hvaležen sem bil, da je bila dašč od mojega rojstnega doma resnično pravi angel varuh v vrtincu vseh grehov in skušnjav polnega večemesta. *Ap, Anglija*

Tudi takšni so

V januarski številki je bil v „Naši luči“ zanimiv članek „Trdna volja staršev“. Ni lahko človeku v tujini, toda zakaj naj bi postali Slovenci kar vsi žrtve „totalne prilagoditve“!

Človek ima priliko v tujini opazovati razne ljudi, tudi rojake. Na žalost sem že nekolikokrat naletel na rojaka, katerega so mi tujci predstavili kot „važega Slovenca“. Ko sem začel z njim govoriti slovenski, sem se takoj razočaral nad tem „mojim Slovincem“. Govorim mu slovenski, a on mi odgovarja v tujem jeziku. Tega pa tako domi, da se mi kar studi pri poslušanju.

Vprašam ga, če je že dolgo v tujini. Odgovori, da nekaj dalj kakor pol leta, a da dela med samimi tujci. Pogreje me. Jaz sem vendar že desetletja med tujci, pa vseeno nisem pozabil svojega jezika. Da tujega ne zna dobro, mu pač ne moremo očitati; da svojega ne spoštuje in se svoje govorice sramuje, to je znak slabega značaja. Takega človeka je najbolje pred navzočimi tujci osramotiti in bo to najboljša zdravilo. Takoj bo znal spet slovenski.

J a t , Nemčija.

DEŽELA Štajerska

Naš rojak Brako Pistivšek iz Nemčije je napisal v reviji „Slovenska beseda“ članek, ki bo zanimal tudi naše bralce, saj je med njimi veliko takih, ki jim je zibelka tekla, kot pravi pesem, „na zemem Štajerskem“.

„Današnja Štajerska, katere gornja polovica je skoraj vsa ponemčena, je prastara slovenska pokrajina ter domovina slovenskega plemena Sucejcev, ki se že l. 125 po Kristusu omenja pod imenom Sekundiones kot najuglednejše pleme province Norikum. Sin celjskega rimljanskega prokonzu'a Sosija Senecona pa si ok. 130. po Kr. poišče celo ženo iz plemena Sekundijcev-Sucejcev.

Ime Štajerska je slovenska prikrojena beseda za nemško ime „Steiermark“. Nemci so to besedo — o ironija zgodovine — naredili iz čistega slovenskega imena Štir, oziroma

Notranjščina božjepotna cerkev na PTUJSKI GORI (na Štajerskem)

Štiriska. Tako se je namreč nazivala v zgodnjem srednjem veku današnja reka Steyr na Gornjem Avstrijskem, ki se izliva v Dunav.

Trditev avstrijskega učenjaka K. Schiffmanna, da so naši pradedje to reko imenovali po eni izmed rek v svoji prvotni domovini na Polesju (v Ukrajini), je čisto prava. Zmotna je le domneva, da bi bila to mala rečica Stryj v vzhodni Galiciji, kajti na Polesju imamo dokaj večjo reko Styr, torej istega imena, katera teče skozi mesto Luck ter se izliva v Pripjet. V ostalem tudi Čehi in Poljaki nazivajo našo Štajersko s starim slovenskim imenom Štyrsko odnosno Štyria.”

Dekle je pralo stajčki dve

*Dekle je pralo stajčki dve,
na sredi morja te vode.*

*Prvo je prala bratecu,
drugo pa svojmu ljubemu.*

*Dekle, kater'ga rajši imaš,
al' brat'ca ali ljubega?*

*Če svoj'ga brateca zgubim,
več nikdar druž'ga ne dobim.*

*Če svoj'ga ljubega zgubim,
pa lahko družega dobim.*

*Fantič izdere ojstri meč,
odseka ljub'ci glav'co preč.*

Narodna pesem

Iz domovine

—o—

Blejsko jezero je tudi letošnjo zimo zamrznilo. — Edini preostali min na veter na Slovenskem je v Ložnici pri Slovenski Bistrici. — Nad Vrtojbo v spodnji Vipavski dolini je pri zbiranju železa zaradi grante našel smrt Vinko Kacin z dvema svojima otrokoma, ženo in mater pa so pejali v bolnico za oči. — V Stubiških Toplicah na Hrvaškem so našli grob kmečkih upornikov pod vodstvom Matije Gubca. — Lani je iz

Ljubljanskega okraja potovalo v tujino s potnim listom 25.651 oseb, od teh kar 15.000 v Italijo. — Po 15 letih je zvedela za sina, da še živi, mati Leopoldina Horvat iz Tržiča. Naša ga je v Srbiji. — V Škofljici je zgorela streha mehanične delavnice. Okoli dimnika je bilo namreč polno sena, ki se je vnelo. —

Poteklo je 200 let od rojstva slovenskega pesnika Valentina Vodnika. — Po podatkih zavoda za statistiko je ime'a slovenska republika konec l. 1956. skupno 1,544.659 prebivalcev. — Molznih krav ima Slovenija 250.000. — Končno bodo začeli graditi za Bežigradom nov ljubljanski gasilski dom, ki je doslej gostoval v Mestnem domu. — Spet so začeli prirejati vojni "golaž". Ker je stranka samo ena, ne bo ljudem veliko izbire. Da bo več zaupanja v kandidate, so napisali pismo, kjer vodstvo biča razne napake, ki brstijo med vladaočimi (koristolovstvo, izkoriščavanje, pokvarjenost). Seveda smejo kritizirati le nižje šefe. — Zadnje čase veliko izvažajo v Italijo, ta pa zalaga Jugoslavijo z industrijskimi predmeti. — Na Bledu letos upajo na lepo turistično sezono, ker so že vsi hoteli najeti.

Umr'a je pesnica Lili Novy. Mnogo Prešernovih pesmi je prevedla v nemščino. — Razširjajo most čez Savo pri Ježici v Ljubljani. — Tovorni avto in traktor, oba naložena s hodi, sta se na cesti Škofja Loka — Godešič tako nerodno srečala, da je traktor na nekem mestu polomil ograjo in padel pet metrov globoko v neko grapo. Škoda je milijonska. — Požar je naredil v podjetju „Volna“ v Nakem na Gorenjskem dva in pol milijona škode.

*

Jugoslavija je država z 18 milijoni nekomunističnih ljudi, ki jih vodi nekaj tisočev članov komunistične stranke. Januarja 1958 je imela v svoji vojski 218 aktivnih generalov (vsj seveda komunisti!). Po narodnosti je od njih 162 Srbov, 29 Hrvatov, 22 Slovencev, 4 Makedonci in par drugih. Med prvimi 15 generali ni nobenega Slovenca. V tujini zastopa Jugoslavijo 48 oseb kot diplomatski predstavniki (ambasadorji in poslaniki). Med temi je 29 Srbov, 7 Hrvatov, 7 Slovencev in 1 Makedonec. Med konzul-

SV. BARBARA v Slovenskih gorah

larnimi šefi je 17 Srbov, 2 Hrvatov, 3 Slovenci in 2 Makedonci. Tudi ti predstavniki so seveda vsi komunisti. Ni torej govora o kakšni demokraciji.

Slovenska mat' me je rodila,
na svojih rokah me nosila.

Narodna pesem

Ali je to verska svoboda?

»Dostikrat slišim od raznih strani govorčenje o verski svobodi doma.

Moji domači mi večkrat pišejo, da je doma nemogoče dobiti molitvene knjižice, pa sem jim pred kratkim poslala dva molitvenika, KI STA PA NA CARINI IZ PAKETA IZGINILA. ALI JE TOREJ TO VERSKA SVOBODA, O KATERI TOLIKO GOVORIČIJO? Doma »ni« papirja za molitvenike (komunistični tisk ima na razpolago papirja, kolikor ga hoče!); če pa iz tujine pošlješ domov slovenski molitvenik, ga pa zaplenijo.

Sem preprosta izseljenka, vendar bi rada povedala, naj nas rdeči nimajo za neumne in naj nam ne govoričijo o verski svobodi, če tako postopajo!

Še to bi rada povedala, da sem molitvenike, ki so jih zaplenili, plačala z denarjem, katerega sem zaslužila z žulja-

vimi rokami, katerih bi se ob priliki, če mi bo še kdo prišel pripovedovat kake laži, znala poslužiti tudi za kaj drugega kot za trdo dnevno delo.«

I z s e l j e n k a iz Francije
(proletarka, če hočete!)

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

Vsem Slovincem po Angliji, Franciji, Belgiji, Luksemburgu, Nizozemski, Nemčiji in drugod naseljenim želimo izseljenski duhovniki

**blagoslovljene praznike Gospodovega Vstajenja.
Kristus je vstal! Zares je vstal! Aleluja!**

Ign. Kunstelj;

Ign. Čretnik, msgr. Val. Zupančič, msgr. Stanko
Grims, msgr. Jože Kerec, Jože Flis, P. J.
Zupan;

Vinko Žakelj, Zdravko Reven;

Vinko Flek.

**VSEM SESTRAM IN BRATOM ŠIROM
SVETA BLAGOSLOVLJENE IN VESELE
PRAZNIKE KRISTUSOVEGA VSTAJENJA!**

Slovenke in Slovenci na Angleškem.

Gospod Niko bo končal svojo misijonsko pot ob praznikih v Rochdale, kjer bo pri vseh obredih velikega tedna v konventu na William St., na *veliki petek* bo spovedoval v cerkvi sv. Janeza Krstnika pri kolodvoru od 11 do 12 dop. in od 2 popoldne dalje v konventu, kjer bodo ob 15 obredi velikega petka s skupnim obhajilom. Po obredih bo govor in blagoslov velikonočnih jedil. — Na *veliko soboto* bo pašel blagoslovit v Leeds, Bradford in Keighley, ponoči bo spet pri obredih velike sote. — Na *veliko nedeljo* bo ob 11. uri sv. maša s petjem velikonočnih pesmi in blagoslovom v konventu, prav tam bo tudi sv. maša na *veliki ponedeljek* ob 11. uri. Verjetno bo tudi sv. maša na *veliko nedeljo* v

Crown Point House v Burnleyu, o čemer pa bo še posebej sporočeno.

*

V LONDONU bo na veliko soboto blagoslov jedil v Waltham Crossu, Chigwellu in na Archwayu, zvečer ob 7 v „Našem domu“, enako tudi pred mašo na veliko nedeljo. Sv. maša ob 11 dopoldne v Y. C. W. kapeli, kjer bo tudi ob 5 pop. blagoslov s petimi litanijami Matere božje. Sv. maša na veliko ponedeljek bo ob 8.30 zjutraj.

*

V LURD odidemo 22. maja zvečer. Poselni vlak bo odpeljal iz Bradforda ter se

John Calder iz Londona in Državna založba Slovenije sta izdala izbor slovenskih lirskih pesmi v angleščini. Knjiga se imenuje: W. Matthews — A. Slodnjak, „THE PARNASSUS OF A SMAIL NATION“ (Parnas malega naroda). Ima 140 strani in obsega 15 Prešernovih, 5 Kettejevih, 10 Župančičevih, 10 Gradnikovih in še več drugih pesmi. Pesmi sta prevajala zlasti Matthews in Janko Lavrin.

ustavil v Leedsu, Wa'lefie'du in Doncastru. Osta'li se pridružimo v Londonu. Čas prijave je do 5. aprila. Vsi, ki nimate britanskih potnih listov, potrebujete posebno vizo za vstop v Francijo. Vrnemo se 30. maja.

*

DROBNE: V Market Rasenu so krstili **Ipavčevi** 16. februarja Hermo Ido. — **Dogševi** pa 30. marca v Chaddertonu Marijo. Seveda so povsod obeh deklet zelo veseli. Želimo, da bi rastle v starosti in modrosti pri Bogu in ljudeh, kot pravi sveto pismo. — Pri **Skokovih** v Londonu so pa blagoslovili novi dom. Naj bi vedno v njem živeli srečni in veseli!

Slovenska pisarna v Londonu je *odprla mladinsko knjižnico* ter knjige že izposojuje. Pišite zanje na Mladinsko knjižnico: 62. Offley Road, London S. W. 9.

CHARLEROI — MONS

Mrtvaški zvon še vedno poje med nami. 10. febr. je okrepcan s tolažili sv. vere umrl v Châtelaineau upokojeni rudar *Johan Kalin*, roj. 1915. v Gladbecku, Westf. Imel je lep pogreb. Mlademu sinu, ovdovelj ženi in sorodnikom naše sožalje!

Zimsko vreme je delalo mnogo preg'avic našim *bolehnim*. Operacijo je presta'a ga. Denise Lušicky iz Obourg. V sanatoriju pri Monsu se zdravi Alojz Rušt iz Gilly, v Obourg pa Ana, hčerka ge. Puh iz Levant de Mons. Iz bo'nice je odšel v sanatorij Mont-sur-Meuse Tomaž Gantar. V bolnici Gosse-lies je iskal' zdravja Anton Šibau iz Souvert. Ponovno je prestal operacijo Stanko Skok iz Jemappes. Franc Čresnar se še vedno zdravi v bo'nici Charleroi. Iz Hornu je odšla mati Antonija Vičič v bo'nico za duševne boleznj v Brecht (Anvers). V Tienen je še vedno oče Ciril Gruden. Franci Alif iz Lodelinsart in Franc Plešnik iz Dampremy sta si od nesreče v rudniku že kar opomog'a.

V *zakonski stan* so se podali: v Gohisart-Jumet Kare' Kotnik in Francine Kennis; v Gilly-Sart Allet Robert Predan in Pav'a Garbac. Srečno! — Rojak Albert Kavčič nas

je končno zapustil in odjadrал proti Avstraliji.

Nadejamo se da bomo ta mesec spet slišali *pevce Slovenskega okteta*, ki so nam pred 2 letoma naredili s svojim nastopom ve'iko veselja.

Iz Belgijskega Konga se je oglasil inž. agr. *Janez Trobec*. Po letu dni dela pri nekem podjetju je začel delati kot kolón. Začel je s plantažo kave. Naredil je hišo in oskrbuje trenutno z ženo in dvema otročičkoma 15 krav. Vse upanje pa gradi na to, kako bo dozorela kava, za katero je treba 4 leta dela prej. V službi ima več črncev iz bližnje vasi, a pravi, da bi rajši imel Slovence, ki znajo vse drugače delati.

LIEGE — LIMBURG

V pri'ogi poglejte, prosim, podroben program velikonočnih slovesnosti v Eisdenu, Waterscheju in Seraingu. Storimo vse, kar je v naši moči, da bodo ti prazniki v resnici Bogu v čast in nam v veselje!

Vsem rojakom po svetu, za mejami in v domovini želimo mnogo veselja ob prazniku Gospodove zmage nad hudobijo in smrtjo.

Za slov. društvo „Slavček“ v občini Genk: Stanko Novak, predsednik; Aleksander Ackovič, tajnik.

Za slov. Društvo sv. Barbare v Eisdenu: Franc Gostiša, predsednik, Ivan Smerke, tajnik.

Za Zvezo slov. kat. društev: Franc Kerpač, predsednik.

Za Slovensko kat. misijo: Vinko Žakelj, izselj. duhovnik.

*

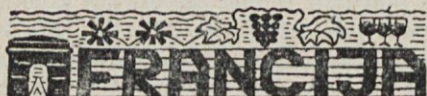
V Liège-u je bila ponovno operirana gdč. Berta Gorenšek. — V bolnici v Genku je iskal' zdravniške pomoči g. Anton Martek iz Eisdena. — V domači oskrbi se že dalj časa zdravi rojak g. Krumbergar I. — Na slepiču je bil operiran g. Albert Kravanja mlajši iz Dilsena.

Omenjenim in vsem, za katere še nismo zvedeli, želimo obilo tolažbe ob prazniku Gospodovega velikonočnega Zmagoslavja.

Spet moramo poročati o novih slovenskih grobovih. V Lanklaaru je v Gospodu zaspal 53-letni g. Gmajnar Jožef iz Vojskega. Zapušča ženo in dva sinova, katerim izrekamo iskreno sožalje.

V Eisdenu je umrl rojak g. Ciril Kraig.

Obeh pokojnikov se spominjajmo v molitvi!

PARIZ

SLUŽBA BOŽJA za Slovence je vsako nedeljo ob PETIH POPOLDNE v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6° (métro: SEVRES-BABYLONE).

*

Poroke: 16. februarja sta se poročila VARLJEN Jožef, doma iz Pužev v Istri, in JANKOVIČ Vilma, doma iz Rožic na Primorskem. 2. marca sta se objubila zakonsko zvestobo HRABAR Ivan in ŠTEMBERGER Amalija, oba doma iz Trnovega na Primorskem. — Obema mladima slovenskima družinama naše čestitke in naše najboljše želje za njihovo življenjsko pot.

Krst: 16. marca je bila krščena mala Lilijana Prosen. Z njunimi starši — oče je doma iz Harij, mati iz Huj na Primorskem — se veselimo novega člana svete Cerkve.

ODHOD: 3. marca sta odpotovala iz Pariza preko Genove v Avstralijo Kontelj Marijan in njegova žena Ivanka, oba doma iz Hrenovc na Primorskem. V novi deželi jima želimo obilo božje in zemeljske sreče. Čeprav je vlak odhajal iz pariške postaje še e ob ponoči, so k slovesu prišli številni prijatelji, nekateri so prijatelji naravnost iz tovarne ravno toliko, da so še videli vlak, ko je odhajal.

LOIRET (Tivernon). — Sveta maša za Slovence v Loiretu bo v TIVERNON-u na beo nedeljo 13. aprila ob 10. uri dopoldne (začeti moramo točno, ker imajo Francozi svojo mašo ob enajstih!). Spovedovanje od osme ure dalje.

Kdor želi po maši skupno kosilo, naj se prijavi ali pri Mariji Hajdinjak ali pri

Martinu Jerebič (ki nam bo ob tej priliki predstavil svojo ženo, ki je pred kratkim po dolgem času prišla iz domovine).

VERSAILLES. — Preteklo poletje je umrla v versajski bolnici žena našemu tržaškemu rojaku g. HROVATINU Karlu. Čeprav bo bolj pozno, zato pa izrekamo temboj iskreno sožalje!

EURE. — V ponedeljek 3. februarja se je 2 km pred Dreux težko ponesrečil z avtom Franc Zakojic, stanujoč v LA HAYE-ST. SYLVESTRE. V bližini nekega križišča se je zaletel v njegov avto, kjer je bil tudi njegov sin Ciril, drugi avto, ki je prihajal od nasprotni strani. Bil je takoj prepeljan v bolnico v Dreux, kjer je na posledicah težkih poškodb 13. februarja umrl. Pokopan je bil v svoji vasi v soboto 15. februarja ob

†
FRANC
ZAKOJIC

udeležbi slovenskih izseljencev, ki so za to pravočasno zvedeli.

Franc Zakojic je bil doma iz Odrancev v Prekmurju in je prišel v Francijo 1934. leta. Zapušča ženo in 4 otroke, od katerih najstarejši Ciril še vedno leži v bolnici, je pa že izven nevarnosti.

Težko preizkušeni družini izrekamo svoje sožalje, v svojih molitvah mislimo nanjo, prosimo za dušo pokojnega ter za skorajšnje ozdravljenje njegovega sina.

MARSEILLE-NICA. — V tednu od 24. februarja do 2. marca sta bila med nami gg. Čretnik in Flis iz Pariza. Njunega obiska smo bili zelo veseli in želimo samo, da bi zopet kmalu prišla, saj sta na mestu sama videla, koliko nas je in koliko imamo težav in problemov, vendar pa tudi, kako smo veseli slovenskega duhovnika, ki nam je v tujini edina pomoč, edini svetovalec in prijatelj.

MARSEILLE. — Sv. maša za Slovence v Marseilju bo na VELIKONOČNI PONEDELJEK (7. aprila) ob PETIH POPOLDNE v kapeli ORATOIRE ST. LEON, 78 rue Stanislas Torrents, Marseille 6. Sveta spoved bo od št. urh dalje. (Za sveto obhajilo med to sveto mašo velja splošna zapoved: tri ure pred svetim obhajilom se ne sme jesti in ne piti alkoholnih pijač, eno uro pred svetim obhajilom pa se ne sme piti kave, mleka ali kake brezalkoholne pijače, vodo pa človek sme piti tudi kasneje.)

Vsi Slovenci iz Marseja in okolice ste prijazno vabljeni, da pridete k maši, kjer boste imeli priložnost opraviti velikonočno spoved in obhajilo.

POD LUKSEMBURGOM

TUCQUEGNIEUX-MARINE. — Dobro in splošno poznano slovensko družino Abramovo je zadel težak udarec. Po dohgi težki in mučni bolezni (imel je raka) jo je zapustil in umrl prezgodnje smrti njen oče in s tem izročil težko breme, skrb in vzgojo petih otrok svoji tudi nič kaj zdravi, a kljub temu junaško potrpežljivi ženi, ki je pogumno stala ob strani svojemu možu ves čas njegovega hudega trpljenja.

Slovenci smo tudi to pot pokazali, da „držimo skupaj“. Okrog 40 družin, kar nas je tukaj, smo zbrali lepo vsoto 30 tisoč, kupili s tem venec, ostanek pa izročili težko prizadeti družini. Kljub mrzlemu vremenu se je pogreba udeležilo zelo veliko ljudi. Vrste starejših se redčijo in kmalu bo na pokopališču več ljudi kakor v kolonijah, zato je prav, da damo ob takih prilikah m'adim lep zgled medsebojne ljubezni in jim pokažemo, da jih ni treba biti sam, da so Slovenci. Nasprotno! Ponosni so lahko na to.

Pri sosedovih družine Abram se je pa par tednov prej rodil čvrst sin *Olge Jugove*, kateremu želimo, da bi bil zdrav in v veselje pridni mami in dobremu očetu.

Ko že govorimo o Jugovih, naj povemo še to, da so se francoski časopisi na široko razpisali, ko so prinesli pohvalno priznanje *Jugovemu Francetu*. Zakaj? Fant, ki dela zdaj na rudniku, je bil svoj čas uslužben

pri nekem podjetju vrtičjakov (po domače: „ringešpičev“). Ta zabava se mu je tako priljubila, da je sklenil izdelati vrtičjak v miniaturi. Potrpežljivo je delal do ga tri leta, dokler se mu ni to sijajno posrečilo in danes vsakdo občuduje to igračko, ki se vrti (motor je tudi sam naredil) in kjer ne manjka niti lučic, ki dajajo ma emu „ringešpičku“ še posebno privlačnost. Čestitamoi!

OB NEMŠKI MEJI

Iz naše pisarne:

POROKE: Tik pred postnim časom sta 8. 2. stopila pred oltar v Creutzwaldu (kolonija Neuland) novodošli Lesica Rudolf in Karolina Paravan; poročila ju je podpisani slovenski župnik. Želimo jima vso srečo! — Enako želimo vso srečo *Pavli Škorjanc*, ki se je 15. 2. poročila z domačinom *Schmit Hubertom* v Creutzwaldu, ter *Doroteji Kolenc*, ki je sklenila zakon v Cité Jeanne d'Arc z Jožefom Bartnikowsky istega dne.

UMRLI so: Iz Cité Créhange je došlo sporočilo, da je po enomesečnem bolehanju v bolnici v St. Avoird umrl naš rojak *Rudolf Budna*, rojen 14. 5. 1889 v vasi Poklek pri B'anci cerkveno pokopan v Cité Créhange 25. 1. 1958. Bil je zvest naročnik „Naše luči“ ter samo to želel, da bi ta list še večkrat izhajal. — Iz *Marienau* je došla vest, da je umrla žena Slovenca Ivana Uršič: Marija, rojena 31. 12. 1900 v Forbachu. — V *Creutzwaldu* je bil 13. 2. pokopan en mesec star *Daniel Colija*, v *Bettingu* pa 22. 2. rojak *Ivan Tabako*, rojen 21. 3. 1927. v kraju Županje na Krku, Da'macija. Z motornim kolesom se je smrtno ponesrečil 19. 2., kat. vere, cerkveno pokopan v spremstvu svojih dragih prijateljev. Imel je posebno ljubezen do bolnikov. Nekatere je obiskal kar vsak dan. — Vsem omenjenim želimo večni mir in pokoj, vsem sorodnikom pa izražamo globoko sožalje!

NB! Kdo ve kaj o Ivačič Pavlu, rudarju iz Reštajna, ki je prišel 1938 v Francijo, izučen harmonikar? Zanj izprašuje brat Anton iz Erneško pri Rajhenburgu. Ako kdo ve kaj o njem, naj to sporoči slov. župniku v Merlebachu.

Bolj veselo sporočilo je došlo iz Creutzwalda. Vsem novodošlim delavcem dobro znani Karel Jazblanšček se je s svojo družinico razveselil male deklice, rojene 7. 2. v Creutzwaldu, krščene 2. 3. istotam. Božji Zveličar naj da vsej družini obilo blagoslova! — Vili Knez in Marija Žerjal sta 23. 2. 1958. dobila tretjo hčerko: Bernardko. Naj jo Bog ohrani, da bo delala veselje staršem, ki žive v Morsbachu.

*

NAŠA SLUŽBA BOŽJA se vrši še vedno redno po vseh kolonijah: *Cité Jeanne d'Arc* (redno vsak zadnji in prvi torek v mesecu ob 8. uri), *Cité Habsterdick* pri Mariji iz Brezij (redno vsako zadnjo in prvo sredo v mesecu ob 8. uri), *Cité Neuland Creutzwald* (v četrtkih — dvakrat ali trikrat na mesec, gotovo ob četrtkih pred prvim petkom ob 8. uri — če ni drugače naznanjeno). V *Merlebachu*: Hôspice Ste. Elizabeth (vsako nedeljo brez izjeme ob 10. uri).

To objavljamo posebno za novodošle naše rojake ter vse, ki pridejo iz domovine na obisk v naše kraje. Ako ima kdo kaj važnega in nujnega, črna lepo priliko, da se takrat ogasi pri slovenskem župniku. Povsod je pred vsako sv. mašo prilika za sv. spoved.

Velika noč se bliža! Storite svojo veliko-nočno dolžnost — vsak ima priliko dovolj in ni izgovora, ako tudi za te prečpe praznike kdo ne pride k spovedi in ne prejme sv. obhajila. Morda je letos za tega ali onega zadnja prilika! V teh strašnih nemirnih časih hitimo k studencu miru, prihajajmo redno k službi božji ter za vse praznike k obhajilni mizi!

Razni novodošli nas mislijo spomladi zapustiti in oditi drugam: nič jim nismo nevoščljivi, toda vsem ključemo: Nikar prej od tu proč, dokler nimate drugod zagotovo preskrbljeno delo in vse papirje v redu! Ne odhajajte, dokler imate dolgove tu; ko imate pa vse v redu, pridite po slovo, kot ste prišli mnogi prosit za posredovanje, da ste dobili delo.

Vsem rojakom za praznike voščim na drugem mestu.

G r i m s S t a n k o, slovenski župnik,
24, rue N. Colson
Merlebach (Moselle) Francija.

ZAHVALA IN VOŠČILO!

Preljube moje hčerke, sin in vaše družine!

V duhu hočem pred vas stopiti in srečo, zdravja vam voščiti. Vsa čast tebi, Vefi in Heleni, ko ste tako lepo priredili moj 74-letni rojstni dan dne 1. febr. in drugi dan moj god in me zbudile iz sladkega spanja. Bog vam plačaj za vse slavje, za vsa darila in voščila in vse žrtve, ki ste jih imeli.

Mogoče ne bom več dolgo živela: spominjam se svojih revnih staršev in življenja pri svojem možu, pa nisem imela tako lepo kot sedaj, ko vi, otroci, tako skrbite zame na moja stara leta! Ponosna sem na vas in prepričana, da ste tudi drugim v zgled! To ganljivost in tolažbo bom vzela s seboj v grob! In potem, prosim prav lepo, na mene v molitvi nikar ne pozabite, na mojem grobu pa rožice sadite! — O ko bi iznalo srce govoriti, koliko zdravja in ljubezni med seboj vam želim iz hvaležnega srca!

Vse — od moje najstarejše hčerke Mimi do najmlajšega Silvančka — vse vas pozdravlja vaša mama, oma, prababica!

Iskreno tudi čestitam Vodenikovima, ki sta na isti dan mojega rojstnega dne obhajala srebrno poroko. Bog daj, da bi vesela in zdrava dočkala še zlato poroko! Pozdravljam naša društva, prijatelje in znance in želim, da bi se vsa društva strnila, ker v slogi je moč! Pozdravljam tudi vse bralce „Naše luči!“

Vdova MARIJA PAPEŽ,
iz Falka (Moselle).

O Društvu sv. Barbare v Jeanne d'Arc

V minulem letu je priredilo naše društvo 5 veselic. Glavna je bila konec junija na prostem. Pri zelo lepem vremenu se je tedaj zbralo okoli 2000 ljudi in je nam to prineslo lepo vsoto denarja v blagajno. Od dveh popoldne pa pozno v noč so se ljudje zabavali v hladni senci. Iz vsakega kota se je slišala naša lepa pesem, ki jo tudi domačini radi poslušajo. Včasih se še pridružijo in začno peti: „Mi se imamo radi!“ Pri Slovencih je prijetno in to je res prijatejska pesem.

Dne 15. dec. je obiskal naše otroke sv. Miklavž v spremstvu dveh angelčkov in škrate. Obdaril je kar 64 otrok s sladkarijo za 22.000 fr. Otroci so ga z veseljem sprejeli

in mu zapeli dve lepi pesmi, v upanju, da se drugo eto še og'asi.

Najbolj imeniten je bil pa naš *družinski večer* 22. dec. Ob 7 zvečer se je dvorana napolnila. Vsi so upali, da se bodo res po domače razveselili, in se niso motili. Po otvoritvi predsednikov so pevci — čeprav nimamo zbora — lepo zapeli dve pesmi. Sledil je bogat srečev z dobitki, ki so jih darovali naši zvesti člani, kar je pokrilo velike stroške prireditve. Vsakemu članu in članici smo postregli s pol litra vina in z večerjo — s slovenskim go'azem, ki sta ga skuhala naša zvesta člana Krevl Martin ml. in njegova žena. Po večerji smo obdarili 22 njegovih vdov in upokoencev, zraven pa še tri že do'go bo'ne člane. Vsakemu smo dali 1000 fr. Zatem je s'edila lepa slovenska zabava s petjem in slovensko godbo pozno v noč. Vsak si je želel še takega večera, a kaj ko je družinski večer le enkrat v letu.

Dne 19. jan. je bil sestanek z *volitvami novega odbora*. Predsednik Pribošek je sestanek vodil in z minuto molka smo se spomnili dveh od lani umrlih članov. Umrli nam je namreč ustanovitelj društva iz leta 1926. in najstarejši član *Franc Gaberšek*. Umrla je tudi članica *Marija Novi*. Naj jim bo lahka tuja zemlja! Preostalih naše sožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje! Predsednik je voščil vsem srečno nožalje!

V društvo vabimo še druge! Sestanek imamo vsako drugo nedeljo v mesecu ob 2 pop. v gostilni „Lut“, Cité Jeanne d'Arc. Pridite! — Odbor društva.

GLADBECK. — Spet je legel v grob eden naših rojakov. To je *Martin Lončar*, ki so ga mnogi dobro poznali. Podlegel je tudi on rudarski bo'ezni. Naj počiva v miru!

V Franciji se je ponesrečil z avtom *Albert Jazbec*, ki je služil v Nemčiji. Je bil s'n staršev, ki živijo že dolgo v Združenih državah Sev. Amerike (v Floridi).

ŠVEDSKA

GOETEMBORG. — Tukaj se je smrtno ponesrečil rojak *Franko Pertot*. 19-letni fant, po rodu iz Nabrežine, je delal kot klepar na strehi visoke hiše, s katere je padel. Komaj dobro leto je bil na švedskem.

Za njim žaluje brat Severin, ki je že dalj časa tu, in njegov stric klepar Če o Pertot. Njegovo truplo so prepejali domov, kjer je bil žalosten pogreb za tem pridnim fantom in veselim pevcem. — Naše iskreno sožalje!

Zadnjič smo poročali, da je imel naš pevski zbor svoj letni občni zbor, a danes pa poročamo o sestavi novega odbora: predsednik je Robek Anton, ml.; podpredsednik Robek A., st.; tajnik Kajbič Leo in 2. tajnik Banič Tinka; blagajnik Romih Slavko, 2. blagajnik Kozolč Rezi. Za izbiro pesmi skrbijo: Drenovec-Vauti Zofka, gospa Kondler, Drenovec Franc. Novemu, m'jemu in mešanemu odboru želimo vsi rojaki mnogo uspehov pri njegovem kulturno-narodnem poslanstvu.

Poročati moramo, da smo spremenili naš načrt izleta in zato ne bomo šli na bruseljsko razstavo, ampak rajši za dva dni v Nemčijo in sicer v Eifel (Scheven) h g. župniku Petru Robleku in nato v Ahrta k „BUNTE KUH“. Izlet bo na binško nedeljo in ponedeljek.

Velikonočna procesija se bo začela ob pol 6 zjutraj iz župne cerkve v Heerlerheide. Na velikonočno soboto bo povsod blagoslov velikonočnih jedi; enako tudi pred procesijo.

Drugih posebnih novic ta mesec ni. Sporočamo le to, da je bil operiran na vratu rojak Drenovec Franc, kateri je opera-

cijo tudi srečno prestal. Zgleda, da bo sedaj še boljši pevec. Precej je bila bo na tudi Repičeva gospa. Tu pa tam še ta ali oni malo zbolji, a resnejših bolnikov v bolnicah nismo imeli. Hvala Bogu!

*

Vsem rojakom po širnem svetu, ki berejo „Našo luč“, želimo vsi skupaj prav vesele in blagoslovljene velikonočne praznike!

Začetek svetovne razstave v Bruslju

Dne 17. aprila bo odprta svetovna razstava v Bruslju (Belgija), ki bo pokazala svetu, kaj posamezne države na svetu premorejo in kako mislijo o človekovem življenju. Trajala bo 6 mesecev, to je do 19. oktobra.

Te svetovne razstave se bo prvič v zgodovini udeležila tudi naša vatikanska državnica, ne da bi pokazala, koliko zmore gospodarskih ali trgovskih proizvodov, pač pa kaj zmore za sodobnega človeka njeno, to je krščansko gledanje na svetu. Njen oddelek ima naziv „Paviljon sv. Stolice in katoliškega življenja“. Obsega veliko cerkev, dvorano, kjer se bodo vršili razni mednarodni katoliški kongresi, več razstavnih dvoran, posebne vrste zvonik z zvončki in gostilniški prostor za okrepčilo obiskovalcev razstave.

Jugoslovanska država je sezidala palačo iz jekla in stekla v treh nadstropjih, pod katerimi bo kinodvorana. Okoličo paviljona bodo preuredili v krasen park z vodometi, drevjem in cvetjem. Palača bo imela tudi 70 metrov visok stolp, ki bo osvetljen ponoči vsako uro z drugo barvno svetlobo.

Tudi iz Slovenije in ostale Jugoslavije bo prišlo na razstavo veliko ljudi, zlasti iz obražencev.

Anekdote

(Narte Velikonja)

DA NE NALEZEŠ...

V Podsobotinu je bil cerkveni shod — žegnanje. Bili so povabljeni vsi, ki so kaj pomenili in med njimi tudi ključar Miha.

Ta je silno rad kaj dobrega snedel. Pravijo, da se je tri dni prej postil. Toda to je samo hudobna govorica, kajti še tako sit si mora vzeti, če je prišlo iz kuhinje Mariničeve kuharice.

Miha je zalagal za dva in tri, kakor je kazalo.

Nazadrje je prišel „šatô“.

Miha si je naložil poln krožnik, potem pa obilni zajemalko in jo zasadil nazaj v skledo.

Domači župnik je bil zelo nejevoljen.

„No, no, Miha, pomisliti je treba, da morajo še drugi zajemati! Kuharica naj odnese skledo!“

„Ah, kaj!“ je dejal Miha. „Če se pri nas nihče ne zastrupi, ko zmerom zajemamo vsi iz ene sklede, se tudi tu ne bo. Če se bojite, kar v lonec denite, pa ponesem domov!“

KADILCI

Bili smo pri vojakih. To ni nobena zašuga, to je res. Stali smo na dvorišču in čakali, da gremo nekam, a niti „feldbabe“ niti „koprola“ ni bilo od nikoder. Postalo nam je dolg čas.

Pa je moj sosed R. zaprosil za cigareto.

„Ne morem,“ mu je dejal sosed A., „imam samo zase“ — takrat je bila stiska za tobak — „ne morem; prav rad, a ne morem!“

In tako je zaprosil drugega in tretjega, po vrsti vse, koškor nas je bilo, a vsak je „imel samo zase!“

„Če pa imate vsak zase, potem pa lahko kadimo!“ je dejal R. in izvlekel iz žepa polno tobačnico.

LISTJE

Grobi dr. J. je imel na svojem oddelku bolno ženico, ki je na vsak način hotela domov. Zdravnik je videl, da še ni zdrava in je zavlačeval.

Nekoč je ženica zopet prosila, naj jo pušti domov.

„Zakaj tako silite domov?“ je vprašal zdravnik.

„Zakaj, zakaj? Možu moram kuhati!“

„Kaj mož, naj pa listje žrel!“ je bil hud. Ženica pa takoj:

„Ali je dobro, ali ste že poskusili?“

Ko se ptički ženijo

**Ko se ptički ženijo,
botre sove kuhajo:
od mušice rebrce,
od komarja stegnece,
tolste polževe rogé,
slastne mišje kračice.
Mravlje so prinesle jajčka,
zelenjavo pa dva zajčka;
jedrc mernik verice,
med čebele za potice.
Polh je sod masti privabil,
ogenj čuk je sam zapalil,
žolne dolble take sklede,
da bo sit, kdor zraven sede.
A ko v ponvicah se praži,
krokarji stoje na straži:
nepovabljenim ne sme
dovoliti se v gosté!
Kosmatinca srám ni krasti,
kar po hosti prilomasti;
volk, ojej, je požeruh,
vse pospravil bi do muh;
zvitorepka, ko bi tekla,
z repom z miz bi vse pometla,
s sabo te dobrote vzela,
sama pila, sama jela,
ptičkom dober tek želela.**

Črtomir Šinkovec

Veseli dogodki

Pripovedujejo, da sta se v Parizu srečala dva znanca, katerih eden je šepal, drugi pa jecljal. Tisti, ki je jecljal, se je spravil na šepavca in rekel: „Ja-ja-jaz pa-pa vem, ka-ka-kaj mo-mo-raš sto-storiti, da-da ne bo-boš še-šepal.“

„Kaj“, vpraša čot radoveden.

„Ho-ho-di z-z e-eno no-nogo po-po plo-ploč-niku (trotoar), z-z dru-drugo pa-pa po-po-cesss-cesti,“ odgovori jecljavec.

Šepavec pa tudi ni hotel ostati dolžan, zato reče: „Jaz pa vem, kaj moraš ti storiti, da ne boš več jecljal.“

„Ka-kaj?“ vpraša ta radoveden.

„Drži jezik za zobmi!“ mu je odgovoril šepavec.

Drugi jecljavec je pa svoji ženi potem, ko je prišel iz semnja, to-le povedal: „Vsa-vsaka ne-nesss-nesreča je hhh-hhkr-hhkrati tudi ssreča. Dada-nnn-nes me je na ss-sejmu ku-kupec vpr-r-rašal, koli-líko čč-čem zz-za kko-konja. P-prr-redno ssem mu-mu ja-jaz rrekel, da ho-hočem de-devet-ddeset tssss-ssoč, mmi je pa-pa žže ssam obbljuljubil sssto.“

Najbolj je pa jecljavost pomagala mlademu fantu vojaku, ki je s svojima dvema prijateljema ušel ponoči iz vojašnice na ples v mesto.

Ko so se vsi trije vračali v vojašnico, jih je zasačil stotnik in klical drugi dan na zagovor. „Zakaj si uše?“ je vprašal prvega.

Ta se je zlagal: „Teto imam v mestu, bolna je, težko bolna, prosil sem za dopust, pa ga nisem dobil; če sem jo hotel še živo videti, mi ni kazalo drugega kakor da sem ušel.“

„Teta gor, teta dol, osem dni zapora!“ pravi stotnik. „In ti?“ se obrne na drugega.

„Prijatejja sva, velíka prijatelja, pa ga nisem hotel pustiti samega.“

„Prijateljstvo je sicer lepa reč,“ pravi stotnik, „toda ne v tem slučaju. Osem dni zapora tudi ti.“

Na vrsto je prišel jecljavec. „Kako se boš pa ti zagovarjal?“ ga vpraša častnik.

Ves v strahu je revež še bolj jecljal kot po navadi: „Gogosspopod sssto-stott-ninik, pro-prrrro-sss-sim, o-prrrross...“

„Dovolj!“ ga ustavi stotnik. „Ti si pa že tako in tako kaznovan, ker težko govoriš; zato ti za enkrat oprostim.“

Druga dva, ki sta že prej odšla iz stotnikove sobe in nista poslušala jecljavca, sta ga vprašala, ko je prišel k njima: „Osem dni, kaj, kakor midva?“

„Jajaz oossem dddni? Prrav nnnič nne. Sse jje trreba zznati dodobrrro izzggovoriti, pa pa čččlovvek popo-cceni vvven prrride,“ se je odrezal srečni jecljavec.

IZ UREDNIKOVE TORBE

Topl., Nemčija: Najlepša hvala za poslano.
K. Fr., Francija: Pesmi pridejo na vrsto.
Danes objavljamo voščilo: „Pozdravim vse Slovence in Slovenke, kateri berejo „Našo luč“ in jim želim vesele velikonočne praznike!”

Nace, Francija: Kaj je s francoskim učbenikom? — Zaradi tehničnih zaprek izide šele konec aprila.

Štr., Francija: Pride prihodnjič na vrsto.

REŠITEV UGANK iz štev. 3:

Dopolnjevalnica: Molimo za poganške otroke!

Številčnica: Trava, vrata.

Srbska uganka: britev.

POIZKUSI:

POMLAD

Že zopet poje kukav'ca
prijetni svoj „kuku”,
neštetokrat opevana,
v veselje vsakemu.

„Zakaj ti, slavna pevka,
sama ne vališ,
podtikaš jajčka drugim,
vso brigo jim pustiš?”

„Kaj mar so ti mladiči!
Ne brigaj se za to!
Si res ti brez napake,
da učil bi me kako?”

J. Potočnik, Belgija

NAŠE ZNAMENJE

Na Golgoti — križ
v temne oblake štrli...
Barbári so Te na njega razpeli,
— včeraj in danes —,
ker bali so se svobode, pravice,
— njih edino pravo je smrt,
veriga in lanec.
Križali so Te boječi se resnice.

Na Golgoti — križ
v temne oblake štrli...
Tvojega brata so križali,
— včeraj in danes —,
ker bali so se svobode, pravice,
— njih edino pravo je smrt,
veriga in lanec.
Križali so ga boječi se resnice.

Na Golgoti — križ
v temne oblake štrli...
Barbári, zakaj se še danes bojite
— tega našega znamenja?
Mogoče zato, ker to je simbol
— našega vstajenja?

J A T., Nemčija

VATIKANSKE RADIJSKE ODDAJE V SLOVENŠČINI

Redne slovenske oddaje so vsak *torek*, *četrtrek* in *soboto* ob 6 in 45 minut na kratkih valovih 48,47 — 41,21 — 31,10 in na srednjem valu 196; ob *nedeljah* ob 11,45 pa oddajamo na kratkih valovih 41,21 — 31,10 — 25,67 in na srednjem valu 196.

Sputnik in Matičkove „frikadele”

Tone sreča Jožeta: „Kako se imaš, Jože?”
— Jože: „Ah, slabo se počutim!” — Tone:
„Kako to?” — Jože: „V gostilni „pri Matičku” sem sputnika pojedel.” — Tone:
„Kakšnega sputnika?” — Jože: „Veš, to so one nove Matičkove frikadele.” — Tone:
„No ja, a kaj ima sputnik z Matičkovimi frikadelami?” — Jože: „V frikadelah je bil tudi pes...”

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.